

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Ռ Ա Ս Տ Ո Ւ Մ Ս

Գու, որում ո՛չ եղեւ երբեք ոք հասու,
Եւ ո՛չ յուրաս եկաց առանց սրելոյ,
Որ ինձ որպէս ետուր հրաման ծնանելոյ,
Նոյն եւ ցացես մեռանելոյ, ասա՛ ինձ:

Եթէ կամիս, զի ծանիցեն զեզ մարդիկ,
Ընդէ՛ր ապա քաւ երկմբեկ մեզ ըզէն.
Զի՞նչ քեզ հանոյք պաշնառեցին դրժընդակ
Ի փորձելոյ զանկեղծաւոր զմեր հաւաստ:

Յորժամ ըզզլուիս իւր ամբառնայ մարդ ի վեր,
Կարծէ ըզքեզ իսկ Տեսանել յերկինս անդ.
Աւարչութիւն, կալուած իւրոյ տէրութեան,
Է՛ սանար իմն ընդարձակ յաչքս քոյին:

Յորժամ ի խորս անձին իւրոյ իջանէ,
Գ՛սանէ ըզքեզ անդէ՛ն՝ ինքեան կենակից.
Ի տառապանս իւր, յարտասուս եւ ի սէր
Պաշնառ բնաւից համարի զկամս Աստուծոյ:

Ազնրւագոյն հաննարոյ չի՛ք այլ ինչ սէր
Վըսեմական փառաց՝ քան քալ զանձըն իւր
Ի հաստակ եւեթ զոյդ լինել գոյ,
Եւ քալ յօղել զմեծամանչ քո զանուն:

Որո՛վ կերպիս եւ կոչեցեն զքեզ մարդիկ,
Յանուն Պաշնայ՝ Աւամագդայ՝ Յիսուսի,
Ճըւմարտութեան՝ արդարութեան անվախճան.
Ամենեցուն ձեռք միշտ առ քեզ կարկառին:

Յե՛տին յորդիս մարդկան երկրիս այսորիկ,
Գոհանայ զէ՛ն ի խորութիւնքս սրբին,
Յորժամ ի մուլ վիշտս աղետից իւր խառնի
Փայլ ինչ քեքեւ երանաւէտ խընդութեան:

Աւթարհ համայն վերառաւէ առ քեզ փառս.
Երգէ զըւարթ քրոջունն ըզքեզ յիւրն ի բոյն,
Վասն միոյ եւեթ կարին անձեւի
Օրհնեն ըզքեզ բոյլք բիւրաւոր էակաց:

Ըսեմանչիլի ես դու ի գործըս քո բնաւ ,
 Ոչինչ ի Էէն ոչ կորնչի վասըն մեր :
 Ամենայն ինչ յաղօրըս կայ . այլ յաճմամ
 Եւեթ ժըպսիս , յորմամ ի գունս անկեալ կամբ :

Ընդէ՞ր ապա , ամենակալ տէր , ընդէ՞ր
 Ըսեղծեք դու զյարիս այնպէս անառնս ,
 Զի բան մըսաց եւ լաւութիւն զըլխովին
 Ի տես նորա անաբեկեալ զարհուրին :

Յորմամ յերկրի բազմասեսեակք այնքան իրք
 Զաստուածութեանդ քո հրոչակ հարկանեն
 Եւ զնայրենիդ քառօղել իմըն քրին
 Ըզգօրութիւն եւ զբարութիւն եւ ըզտէր ,

Զիա՞րդ ապա ընդ նաեմանչիլ լուսոյն սուրբ
 Տեսանին գործք զազրագղեցիկք այնպիսիք ,
 Զի ցամախի աղօթանուէր ըզնից շունչ
 Յօրհնաբանիչ շրթունս բիւրոց եղկեկեաց :

Ընդէ՞ր , ընդէ՞ր , յաստուածեղէն գործի քոմ
 Տարեք այնպէս անմիաբանք ընմիմեանս .
 Առ ի՞նչ ուրեմըն ժանս ախս , հի՞մ եղերուք .
 Աստուած արդար , վասն է՞ր եւ մահ արարաւ :

Գորովեցան ապաքէն գործք ի սրբիդ ,
 Յորմամ աշխարհս սեմանչիլի եւ զըլխով
 Ընդ բարեկից եւ չարախառն եւ մասունս ,
 Եւ յալագին ի խաւարին ծոցոյն դուրս :

Եթէ քեզ կամբ էին մասնել զայն իսպառ
 Ի չարչարանսըն որովք լին է այնքան ,
 Պարս էր եւ քեզ գոնեայ չըսալ քոյլ նըմին
 Ընդ անջրայեքն անհուն ըզքեզ նըմարել :

Վասն է՞ր ետուր քրքուստութեանըս մերում
 Հնարել ի միտս կամ յերազել զԱստուած ոմն .
 Աւերեցին երկուսնք զերկիրս այս նամայն .
 Կա՛մ տեսանեմք զնա կարի քաջ կամ ո՛չ բնաւ :

Եթէ մըրգուզս այս արարած ձեռաց քոց
 Զէ արժանի մերձեցալոյ առ քո անձն ,
 Պարս էր տալ քոյլ զի բընութիւնն ըսօղէր
 Ըզքեզ ծածկեալ յաչաց մերոց եւ մըսաց :

Զօրութիւն քայնժամ դարձեալ մնայր առ հեզ,
 Եւ ըզգայալ մեք ըզհարուածքս նորին .
 Սակայն հանգիստ եւ անգիտանքն զոնեայ
 Առանկէ քաղցր զործէին զվիշտս մեր :

Եթէ աղօթք եւ տառապանք մեր բնախն
 Ոչ հասանեն առ վեհասանկ փառքս քո,
 Ըզմեծաւորդ մեծութիւն հեզ կալցիր ,
 Զանեղութիւնն առ միտք փակեա՛ շուրջ ըզքեւ :

Եթէ սակայն մահահանգոյն անձկութիւնքս
 Կարեն մինչեւ առ ոտքս քո հասանել ,
 Թէ ի վերին յաւերժական զաւառս անդ
 Լքես երբեք երբեք ըզմեր հառաչանս ,

Խորհակեսցի՛ր ապա զզրմբքս այն անհուն
 Որ ընդ իւրեւ սլարածածկէ գհամագոյս .
 Բա՛րձ եւ ընդ նոյն ըզվարագոյրս աշխարհիս ,
 Յո՛յց զանձն քո , Աստուած արդար ու բարի :

Յերկրի աստ ո՛չ այլ ինչ տեսցես դու յայնժամ,
 Բայց միայն սէր եռանդնայից հաւատոյ ,
 Եւ համօրէն ազգ մարդկան յայնժամ համայն
 Ծունր զիցէ առաջի քո երկրադած :

Որք մաշեցինն ըզնորս անձն արտաւոյ
 Գեհանոսեալ յաչաց իւրոց յարածամ ,
 Յայնժամ որպէս ըզթեթեւ շիրքս ցօղոյ
 Փարատեցին շոգիացեալ ընդ երկին :

Ո՛չ այլ ինչ յայնժամ լուիցես այլ զգովեսս
 Ըզքէն , նրազ ուրախութեան եւ սիրոյ ,
 Զօրէն որովք զըւարթնոցն դաս հանապազ
 Էրնուն զերկնիցն յաւերժական օրեւանս :

Եւ ի հընչել ովսանայիցն ի բարձունս ,
 Տեսցես՝ յերգոցքս մեր զիարդ ի ձայնէ
 Փախնուն ի բաց հայնոյութիւնք եւ երկուանք .
 Մինչ , ըզնորին հակառակ , նոյնինքն իսկ մահ
 Յաւելոցու զիւր զյեթին շեշտ ի նոսրին :

Թրգ . Թ . Ե . Գ .

ALFRED DE MUSSET